

**DOMOV
SLÁVNÝCH
SPISOVATEĚLOV**

(a ich múz)

TERRI-LYNNE DEFINO

**DOMOV
SLÁVNÝCH
SPISOVATEĚLOV**
(a ich múz)

TERRI-LYNNE DEFINO

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Alica Kováčová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Terri-Lynne DeFino: The Bar Harbor Retirement Home for Famous Writers (and Their Muses), ktorý vyšiel vo vydavateľstve William Morrow, An Imprint of HarperCollins Publishers, New York 2018, preložil Jozef Kot.

Copyright © 2018 by Terri-Lynne DeFino
All rights reserved
Translation © Jozef Kot 2020
Cover Design © Barbara Baloghová 2020
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2293-4

Williamovi a Gioii

Bar Harbor, Maine

13. mája 1999

*Dnes si chlapec, ktorý chytá v močaríne žaby.
Zajtra starac, počúvajúci príbehy iných starcov.
Život. Tak to už chodí.*

CORNELIUS TRAEGAR

„Vchádzam autom do protismeru. Myslel mám jasnú. Než sa to stane, predstavím si všetky podrobnosti. Svetlá áut sa pobožkajú. Náraz. Skrivené plechy. Hotovo. Vidím to pred sebou celkom živo.“

Cecibel skladala posteľné plachty, ešte voňajúce novotou, presne podľa želania pani Peppernellovej. Živé sny starej ženy ju znepokojili. Obe z nich ostali rozrušené. A znervózňoval ich aj nový lekár, snažiaci sa predstavy pani Peppernellovej objasniť. Cecibel sa motala po izbe a predstierala, že usilovne pracuje. Pre pani Peppernellovú by Cecibel urobila takmer čokoľvek na svete.

„Vravíte, že hotovo, takže to bol koniec? Olivia, vy v tom sne umriete?“ Pero doktora Kintza sa zastavilo. „Olivia!“

„Už som vás požiadala, aby ste ma oslovovali pani Peppernellová.“

„Pokúšame sa tu o menej formálne správanie.“

„Neoficiálny tón patrí iba dôverným priateľom. Vás za svojho priateľa nepovažujem. Ste môj cvokár...“

„Také slovo tu nepoužívame, Olivia.“

„Pani Peppernellová!“ udrela hrčovitou rukou do opierky kresla. „A neskáče mi do reči, vy nevychovanec!“

Cecibel uložila plachty do komody a skúsila s pani Peppernellovou nadviazať očný kontakt. Keďže sa jej to nepodarilo, spustila vrchnák komody tak prudko, že tresol. Olivia razom uprela zrak na Cecibel. Stretli sa im pohľady. Pani Peppernellovej šklblo zvráskavenou tvárou. „Ak ma silou-mocou budete oslovovať Olivia,“ prehovorila vyrovnaným tónom, „ja vás budem volať Richard. Alebo doktorko, ak sa vám to páči viac.“

„Napĺňalo by vás šťastím, keby ste ma oslovovali Richard?“

„Naplnilo by ma šťastím, keby ste ma oslovovali menom, ktoré som nadobudla spolu so šesťdesiatdvaročným manželstvom. A bola by som ešte šťastnejšia, keby ste o sebe prestali rozprávať v prvej osobe množného čísla. A teraz sa už practe, doktorko. Nadnes mám vášho pozorovania akurát dosť.“

Doktor Kintz hlasno vzdychol. Nebol prvý psychiater, ktorý mal do činenia s pani Peppernellovou. Musí zistiť, ako na ňu, inak na sebe veľmi nepríjemne pocíti jej jedovatý jazyk. Vopchal si pero do vrecka, zošit si vložil pod pazuchu a naklonil sa k nej o niečo bližšie, než – ako sa vzápätí ukázalo – bolo potrebné. „Prepáčte, pani Peppernellová, môžete ma oslovovať Richard, ale nevolajte ma doktorko. V rozhovore môžeme – tým myslím nás dvoch, čiže to nie je nemiestny plurál – pokračovať zajtra, ak budete mať na to vôľu.“

Stará žena si zmietla z dokonale upravených nohavíc neviditeľnú nitku. „Bude mi potešením, doktor Kintz. Želám vám príjemný deň.“

„Aj ja vám želim príjemný deň.“ Uklonil sa. Nevedela, či sa pozrel aj na Cecibel. Tá sa ešte predtým, než to stihol urobiť, obrátila tvárou k stene. Potom potichu zavrel dvere a odišiel. Chudák doktor Kintz. V penzióne bol iba týždeň

a nemal tušenia, čo ho čaká. Tí, čo odtiaľto odišli, mu toho zrejme veľa nepovedali. A tí, čo tu ostávali, si nechali všetko pre seba.

„Milá moja, nepodáte mi ten môj liek?“

Cecibel zase zdvihla vrchnák cédrovej komody. Kedysi do nej vkladali nádeje na budúcnosť, dnes však už ukrývala iba minulosť. A posteľnú bielizeň. A ešte marihuanu. Jej vôňa presakovala všetkým. Cecibel odhrnula bavlnenú prešívanú prikrývku – posteľná bielizeň musela byť bavlnená, nikdy nie z polyesteru – a vytiahla spod nej vrecúško. „Tuším sa vám mínajú zásoby.“

„Čoskoro sa doplnia.“ Olivia vzala z Cecibelinej natiahnutej ruky vrecúško. „Posledná úroda je pripravená na použitie. Nepridáte sa ku mne?“

„Nie, ďakujem, pani Peppernellová.“

„Nebuďte hlúpa, dieťa moje.“

„Olivia.“ Cecibel zrazu zmenila tón a srdečne sa usmiala. Starena úsmev neopätovala, jej výraz bol ako vždy mierny, ani brvou nehla. *Ak má človek raz umrieť, tak sa tomu nevyhne.* Povedala to bez štipky blahosklonnosti či ľútosti. Vôbec sa tým neospravedlňovala.

„Holúbok, nemáte chvíľu času, aby ste sa so mnou vonku poprechádzali?“

„Pravdaže mám.“ Cecibel jej podala ruku. „No keby ste chceli, môžete si trávu užívať aj tu. Nikomu to nebude prekážať.“

„Myslíte, že som barbar? Slušní ľudia medzi štyrmi stenami nefajčia. Pokladá sa to za neokrôchanosť.“ Olivia sa o Cecibel oprela, bola ľahká ako pierko. Jej dôvtip, sila slov a mrazivý pohľad modrých očí nezodpovedali jej fyzickej podobe. Kedysi sa angažovala v newyorskom literárnom podsvetí a viedla križiacke ťaženie za práva žien. To však bolo až potom, ako sa zviezla na poslednej výraznejšej vlne viktoriánskej éry, keď fungovala ako vzorná manželka, matka a že-

na v domácnosti. Krátko pôsobila ako zdravotná sestra, a hoci bola šikovná, vydajom za lekára sa vzdala vlastnej kariéry. Olivia Peppernellová, rodená Stuartová, sa narodila v rustikálnom Connecticute a ako malé dievčatko snívala o tom, že sa stane krasojazdkyňou, koncertnou klaviristkou, hocikým, len nie ženou, aká z nej napokon vyrástla.

„Čo keby sme zašli k altánku?“ navrhla Cecibel, keď vyšli z budovy. V Bar Harbore bývali rána mrazivé, či to bolo v júni, alebo v septembri. „Slnko najviac svieti práve v tomto čase.“

„Výborne.“

Sanitárka a starena sa šuchtali po zelenom trávniku a potom po nevydláždenej cestičke k altánku, z ktorého bol výhľad na more. Cecibel obrátila zohyzenú časť tváre k slnku a prosila bohov slnka a tepla, aby napravili, čo na nej popáchali bohovia tmy. Hluché ucho. Slepé oko. Nemali s ňou zľutovanie. Ani štipku zľutovania.

„Viete niečo o tom novom obyvateľovi?“

Cecibel spoločníčku tuhšie stisla pod pazuchu. „Zajtra by mal prísť. Vedeli ste o tom?“

„Pravdaže. Ale prečo prichádza práve sem? Je chorý? Alebo jednoducho starý? Tuším som niekde čítala, že pracuje na svojich pamätiach.“

Cecibel sa dobrosrdečne zasmiala. „Domov seniorov v Bar Harbore sa nachádza v príjemnom prostredí...“

„Lenže pánu bohu za chrbtom,“ poopravila ju Olivia. „Taká osobnosť patrí do New Yorku. Do Paríža. Alebo do Ríma. Isto mu začína šibať a jeho okolie ho túži odpratať z dohľadu.“

„Záznamy o jeho zdravotnom stave sú utajené.“ Cecibel posadila Oliviu do dreveného kresla, ktoré ju chránilo pred vetrom, no stará žena si mohla vystaviť kĺby slnečným lúčom a nadýchať sa sviežeho vzduchu. Voňavé povetrie jej pripomenulo zabudnutých priateľov a priateľky, šťastnejšie dni a napokon jej na tvári vyčarilo zriedkavý úsmev. Cecibel

si sadla na podnožku k jej nohám a tesnejšie si pritiahla k telu sveter. „Aj ja som čítala o tých pamätiach.“

„Určite má niekoho, kto ich píše zaňho.“ Ďalší dlhý nádech. „Každý, kto sa sem dostane, prestane písať.“

„To nie je pravda. Vy predsa píšete. Každú chvíľu.“

„To si len tak čarbem. Všetci tu iba čarbeme. Najlepšie literárne diela máme za sebou.“

„Ako to viete?“

Olivia potľapkala Cecibel po kolene. Jemne, no blahosklonne. „Už ste čítali Switchovu knihu?“

Zo spánku a z driemot. Posledný román Raymonda Switchera vyšiel roku 1976. Switch teraz najmä maľuje – v obrazoch sa nostalgicky vracia do detstva v New Hampshire, ktoré tam však neprežíval, lebo celý život strávil vo Filadelfii. Zavše zosmolí poviedku pre takmer neznáme literárne časopisy, ktoré nik nečíta.

„Áno, siahla som po nej,“ povedala Cecibel. „Popravde, ešte som ju nedočítala. Ale je to nádherný román.“

„*The Times* ju výnimočne zhodnotili správne,“ prisvedčila Olivia. „Naozaj je to jeho najlepšia kniha. Azda aj preto, že veľmi múdro skončil, keď bol na vrchole.“

„A čo vy? Ktoré je vaše najlepšie dielo?“

Liek, ktorý táto stará žena užívala, jediný zdroj úľavy, jej uvoľnil plecيا aj sánku. Ustavičná bolesť chrbta ustúpila, čo jej umožnilo trochu sa v kresle zosunúť. „Ak vychádzam z názorov kritikov a z tržieb za predaj mojich kníh, najúspešnejšie mi vychádza román *A dámy spievajú*. Je to dobrá kniha. Prirodzene, som na ňu pyšná. Rok 1984 bol pre ženy podnetným obdobím a knihe sa podarilo osloviť niekoľko generácií, bojujúcich za splnenie správnych požiadaviek. No ak sa spytujete, ktorá kniha mi najväčšmi prirástla k srdcu, rada by som spomenula *Zelené jablká pre Stewarta*. Sotva sa dostala do rebríčka bestsellerov, no...“ potľapkala sa po chudej hrudi, „ešte vždy mi rozochvieva zoschnuté staré srdce.“

„Ak sa nemýlim, to bol váš posledný román?“

„Predposledný,“ Olivia sa nadýchla, zadržala v sebe dych a pomaly ho vyfúkla. „O mojom poslednom románe akosi nikto nič nevie. Zrejme som nemala dosť rozumu a nedošlo mi, že je najvyšší čas skončiť.“

„Ako sa volá?“

„Ak ste taká zvedavá, vyhľadajte si ho v knižnici. Už som ukonaná, holúbok. Hádám si na slnku krátko zdriemnem.“ Olivia privrela oči. Vlasy, pripomínajúce cukrovú vatú, jej previeval vietor od oceána. Už boli biele ako sneh, hoci kedysi púťali medenou farbou. Fotografie na knižných obálkach vôbec nezachytávali jej skutočnú krásu. Pôsobila na nich meravo. Strojene. Nedotknuteľne. Neprístupne. Na snímkach, ktoré mala vystavené doma vrátane tých, na ktorých boli jej starí priatelia a milenci, vyzerala úplne inak. To boli časy, keď si ešte vedela vyhodiť z kopýtka...

„Ostanem sedieť pri vás,“ ponúkla sa Cecibel.

Olivia k nej obrátila pohľad – oči sa jej pod vplyvom ustavičnej ospalosti a kanabinoidu zúžili na štrbinky. Stará ruka siahla do pramienkov Cecibeliných vlasov rozstrapatených vetrom a zase klesla. „Vykloň sa z obloka, Zlatovláska,“ šepla. „Počujem, ako pospevuješ a pospevuješ...“

Olivii ovisla hlava. Cecibel si vyzliekla sveter a prikryla ju ním. Olivia Peppernellová zadriemala. Tvár mala obrátenú k slnku. Potichu sa oddávala snom. O čom sa jej sníva tentoraz? Žeby zas o svetlometoch a pokrčených plechoch?

Čo všetko v živote zakúsila! Velebili ju. Aj hanobili. Zažila veľa slávy. Aj veľa utrpenia.

Uzimená Cecibel sa náhlila do hlavnej budovy. „Pani Peppernellová drieme v altánku, Sal,“ zvestovala kolegovi za služobným pultom. „Mohol by si tam poslať niekoho, kto na ňu dohliadne a po prebudení jej pomôže presunúť sa do izby? Ja musím nachystať izbu pre pána Carducciho.“

„Rozkaz, srdiečko,“ Sal hlasno zareagoval a zasalutoval jej

veľkými mäsitými prstami. Tentoraz mal nechty nalakované naružovo. Takmer nebadateľný odtieň. Aspoň podľa Sala. „Myslím, že tak skoro sa nezobudí. Niečo z teba razí, dievčatko.“

Cecibel si privoňala k vlasom a zvrážtila nos. „Božemôj, vďaka. V izbe sa poľfkam parfumom.“

„To ti veľmi nepomôže,“ zavolal za ňou Sal, keď sa od neho náhlila so sklonenou hlavou a s horiacimi lícami. Cestou do izby sa vyhýbala obyvateľom domova, lekárom a opatrovateľskému personálu. Nik by ju neobvinil, že si v pracovnom čase zahúlila – všetci dobre vedeli o Oliviiinom lieku, ale aj tak nebolo vhodné, aby z nej bolo cítiť marihuanu. Cecibel sa prezliekla, na kefu naffkala ružový parfum a dôkladne si prečesala vlasy.

Mala krásne dlhé, zlatisté vlasy. Posledné zvyšky krásy, ktorá sa náhle pomínula zhruba pred desiatimi rokmi. Aj pôvab vlasov bol naštrbený tým, že línia vlasov sa jej začínala až vysoko nad znetvorenou tvárou. Ostatné zamestnankyne penziónu si vlasy uväzovali, aby im nepadali do tváre. Od nej to nikto nevyžadoval. Boli k nej láskaví. Ako ku každému.

Natiahla si na zápästie gumičku do vlasov a vyrazila zo svojej izbičky, ktorá bola súčasťou veľkolepého plážového sídla, prebudovaného na domov pre seniorov. Keď vstúpila do izby pána Carducciho, stiahla si vlasy do gumičky, aby jej pri práci neprekážali. Mohla si ich, pravdaže, aj skrátiť na dĺžku akurát postačujúcu na to, aby jej zakrývali najhoršie jazvy. Z márnomyseľnosti to však neurobila, hoci na ňu nemala nijaký dôvod.

Vo viacizbovom apartmáne pána Carducciho sa miešala vôňa čistiacieho prostriedku s borovicovou arómou, citrónového vosku, kože a dreva. Cecibel sa pustila do práce, aby bolo pre nového obyvateľa všetko dokonalé. Hebké prikrývky na posteli a mäkučké podhlavníky. Ideálne rozmiestnenie osvetlenia na čítanie, spánok aj písanie v správnych záku-

tiach izieb. Z písacieho stola pri obloku bol výhľad na more a ležala na ňom kôpka papiera, zopár pier a zošitov. Pocho-piteľne, môže pracovať aj na počítači. Dnes už na ňom píšú všetci spisovatelia. Ale niet medzi nimi jediného, ktorý by pri pohľade na čistý list papiera a pripravené pero nepodľa-hol sentimentu a detinskej roztúženosti.

Keď bola Cecibel ešte mladá dvadsiatnička, plná síl a zdra-via, cez Carducciho romány sa do jej snov dostávali ľudia a miesta, o ktorých by inak nikdy nechyrovala. Po tej nešťast-nej udalosti jej boli jeho slová spoločníkom a pomáhali jej pre-konávať bolesť i myšlienkový chaos v najtmavších okamihoch temného obdobia. Cecibel od neho už roky nič nečítala – ona prestala snívať, on zase písať. No za to, čím ju kedysi obdaril, sa mu chcela odvdčať čo najväčším úsilím. Za to, čím obdaril svet, si zaslúži dokončiť svoj vlastný príbeh v pokoji.

Alfonse Carducci stále neprichádzal. Všetko malo byť pri-chystané na desiatu. Možno si pomýlila deň. A možno ho zdržalo nadšenie doktora Kintza z príchodu takého význam-ného obyvateľa a ešte spolu sedia uňho v kancelárii, ktorá kedysi patrila Corneliovi Traegarovi a v ktorej sa počas desať-ročia po jeho smrti vystriedalo množstvo ľudí. Starí spiso-vatelia sa nadchádzajúcej temnote vopred nevzdávali. Aspoň nie tí, ktorí obývali perárium, ako medzi sebou sami spiso-vatelia žartom nazývali penzión v Bar Harbore. Terárium pre tvory s perom v ruke... Hoci telo ich postupne zrádzalo, my-seľ mali čoraz prenikavejšiu a ostrejší bol aj ich jazyk. Keď si Cecibel doberali, nevedela im to pohotovo vrátiť, nemala toľ-ko dôvtipu a nebola taká bystrá. Neraz, až keď zaspávala ve-čer v izbe, sa nahlas zasmiala na vtipe alebo posmešnej po-známk, ktoré počula už pred dlhými hodinami.

Naposledy pretrela leštené drevo knižnice a zhodnotila, že je všetko dôkladne pripravené. Strčila handričku do zadné-ho vrečka a letmo si obzerala tituly kníh. Prirodzene, knihy

pána Carducciho. Všetky do jednej, jedna vedľa druhej. A hneď pri nich Olivia Peppernellová, Raymond Switcher, ba aj takí, ktorí sa na zoznam bestsellerov nedostali. Na poličkách knižnice stáli diela mnohých bývalých i súčasných obyvateľov domova. Autori, redaktori, ilustrátori, grafickí dizajnéri... Žiadatelia o miesto v Bar Harbore museli spĺňať jedinú podmienku – pôsobenie v knižnej brandži. Tak to vo svojom záвете sformuloval Cornelius Traegar a tak to platilo už vyše päťdesiat rokov.

Cecibel vytiahla jednu knihu – *Jedovaté jazyky* – a odniesla si ju k obloku. Obzrela si zadnú stranu obálky. Bol na nej päťdesiatročný Alfonse Carducci s úsmevom atraktívneho talentovaného a úspešného muža, ktorý si plne uvedomuje svoj pôvab. Kotlety na sluchách už mal nepatrne postriebrené. Fotografia bola čiernobiela, no Cecibel vedela, že oči má jantárové ako lev. Z rozhovoru, ktorý s ním robil Johnny Carson, sa jej jasne vybavoval jeho hlboký hodvábný hlas s talianskym prízvukom, ktorého sa nezbavil, hoci celú dospelosť prežil v Spojených štátoch. Ako veľmi ju tento muž na vrchole svojich síl v každom zmysle slova očaril! Teraz stála pri okne jeho nového príbytku, v ruke držala jeho knihu, ktorú mala najradšej, a po rokoch sa v nej znova ozvala dobiedzavá mladícka žiadostivosť.

„Dobrý deň, Cecibel,“ zavolal na ňu doktor Kintz od vchodu. „Vidím, že sme vás prichytili...“

Rýchlo sa obrátila a stiahla si z vlasov gumičku, dobreže sa pritom nepotkla. Odložila knihu na miesto, prihrnula si vlasy viac do tváre a ponáhľala sa k dverám. V úspešnom úniku jej zabránila niečia ruka.

„Kam sa tak náhlite?“ Hlas mal stále rovnako hodvábný a hlboký, iba menej robustný.

Cecibel obrátila tvár k zárubni. „Práve som skončila s upratovaním... a... prepáčte. Prajem pekné popoludnie, páni.“

Z Carducciho zovretia si ruku vytrhnúť nemusela. Alfonse Carducci ju jednoducho pustil. Ich hlasy k nej však doliehali,

doktor Kintz rozprával hlasnejšie. „Obyvatelia ju majú radi, ale je hanblivá. Prežila nehodu, viete, a...“

Cecibel sa pustila do behu, bolo jej jedno, kam a ako rýchlo, len nech je preč. Niekde, kde nebude počuť ľútosť v hlase doktora Kintza. Alebo – čo by bolo ešte horšie – v hlase Alfonza Carducciho.

„No tak! Počkaj chvíľu!“

Na pleciach ucítila česi ruky, znehybnela. Cecibel podvedome odvrátila tvár od hlasu, ktorý už poznala tak dobre, že sa nemusela ani obzrieť. Finlay Pottinger pracoval v peráriu dlhšie ako ona a tiež musel všeličo skrývať.

„Si v poriadku? Akoby si videla ducha.“

„Nič mi nie je. Vďaka, Finlay.“

Pustil ju a sklonil sa, aby zdvihol kyticu, previazanú kúskom motúza, a podal jej ju. „Všetko najlepšie k narodeninám.“

Stála pri ňom príliš blízko, a preto sa odvážila len na krátký pohľad. Finlaya poznala dobre, nemusela si ho dôkladnejšie obzerať. Vzala mu z ruky kvety, priložila si ich k nosu a nadýchla sa. „Ďakujem, Finlay. Odkiaľ si to vedel?“

„Že máš narodeniny?“ vyprskol. „To predsa nie je žiadne tajomstvo.“

„Nie, ale nikdy som ich tu neoslavovala.“

„Možno by si konečne mala. Tridsaťpäťka je významné výročie.“

„O nič významnejšie než ktorékoľvek iné.“ Chcela odísť.

„Cecibel!“

Zastavila sa.

„Čo keby si si trochu vyhodila z kopytka, keď už máš narodeniny? Nezajdeme do mesta na hamburger s hranolčkami? Čo povieš?“

„Nie, ďakujem, Finlay. Dovidenia.“ Srdce jej v ušiach búšilo tak hlasno, že sotva počula vlastné slová. Nevnímala ani nezrozumiteľné zavrčanie, ktoré bolo zrejme jeho odpoveďou. A možno iba zahučal vietor. Alebo sa už neozvalo vôbec nič.

Bar Harbor, Maine

15. mája 1999

*Ak sa vám sprvu nebude dariť,
nájdite si literárneho nádenníka, ktorý vám prekliesni cestu.*

CORNELIUS TRAEGAR

„Skôr či neskôr aj tak otvoríš dvere, Alfie. Dobre vieš, že len tak neodídem.“

Peniaze, sláva a uznanie mu priniesli množstvo výhod. No nech zvažoval, koľko chcel, neboli mu nič platné v márnej snahe nadobro sa striasť Olivie Peppernellovej. Rekordom boli zrejme posledné dva dni, počas ktorých sa skrýval v pohodlnom luxusnom apartmáne v Domove seniorov v Bar Harbore.

Tie dva dni boli príjemné. Alfonse prežil celý život obklopený fanúšikmi, kolegami, priateľmi a milenkami, a tak by len sotva uveril, že si vystačí sám so sebou. Staroba však vyvádza s človekom čudné veci. Tak ako chradnúce telo. Keď človeku poriadne funguje už jedine myseľ, má nadbytok času na spomienky, myšlienky či ľútosť. Tie dva dni boli aj jeho osobným rekordom.

Dotackal sa k dverám, niekoľkokrát sa zhlboka nadýchol. Položil ruku na kľučku. Vystrel sa, koľko to len šlo, a dvere otvoril. „Livy!“ Jej meno z neho vyrazilo s výdychom, ktorý Olivia – aspoň dúfal – bude vnímať ako radosť, a nie ako zvuk zlyhávajúcich pľúc. „Úžasná Livy! Pod' dnu, pod' dnu!“

Už je stará. Aká je len stará! Ale veď všetci zostarli. Napriek jej krehkej postave Alfonse ešte vždy vnímal Oliviu ako nebezpečenstvo najmä pre jej červené vlasy a prenikavé modré oči. V mysli sa mu vynorili jej záhyby a poddajné telo, ochota, s akou mu dovoľovala skúmať každý kúsok tela. Keby sám nebol taký spustnutý, azda by zvažoval, či neprebádať, koľko z toho v nej ostalo.

„Sadni si, sadni si.“ Ukázal na kožené kreslo stojace uprostred slnečných lúčov, ktoré cez obrovské okno prenikali do miestnosti. „Zavolám, aby nám priniesli čaj? Alebo kávu? Či niečo iné?“

„Dala by som si bourbon, ale obávam sa, že ten by tu nechal ani jednému z nás.“

„Bohužiaľ.“

„Nič to. Sadni si, Alfie, aby si nepadol.“

Poslúchol ju. Všetku energiu vyplytval na to, že ju počas dvoch dní samoty odmietal.

„Takže už sa mi nevyhýbaš?“ poznamenala.

„Nevyhýbal som sa ti, Livy. Jednoducho som potreboval čas, aby som sa aklimatizoval na nové prostredie.“

Pohľadom prechádzala krížom-krážom izbu, potom uprela oči naňho. „Vieš, že tento apartmán patrilo Corneliovi. Takmer desať rokov bol prázdny. Akoby na niekoho čakal. Kto vie prečo?“

„Môžeš nad tým špekulovať, pravda je však taká, že to napísal do závetu. Tento domov nebol iba jeho sen. Snívali sme o tom spoločne. O domove, kam prídu zostarnutí spisovatelia zomrieť.“

„Prekristapána, Alfie. Veď aj ja som pri tom bola. Vari aj tebe preskakuje a už sa na nič nepamätáš?“

„Ja mám hlavu v poriadku,“ odvetil. „Cornelia napĺňalo spokojnosťou, keď tu mohol vítať veľikánov starších ako my. Mňa nie.“

„On sám bol veľikán.“

„A ja som bol jeho protežant, vzal ma pod ochranné krídla.“
 „Protežant?“ Olivia sa šťastne zachichotala. „Vidím, že v tom vôbec nemáš jasno.“

„Mám jasno vo všetkom. Cornelius bol... Mal som ho rád. Lenže nielen jeho. Všetok vieš.“ Ukázal na ňu prstom. „Až intímne.“

„A predsa si mu neprišiel na pohreb. A mňa si nenavštívil ani jediný raz, čo som tu zavretá. Akosi mi to nejde do hlavy, Alfie. Prečo si toľko čakal?“

„Zavretá?“ Alfonse sa potichu zasmial, inak sa smiať nedokázal. „Môžeš predsa hocikedy odísť, milá moja. Nikto ňu nenúti, aby si tu ostávala.“

„Kam by som šla? Deti mnou pohrdajú. A darmo sa snažíš odviesť moju pozornosť. Prečo si neprišiel?“

Alfonse spustil plecيا. Stálo ho priveľkú námahu, ak ich mal držať vystreté a zároveň rozprávať. A spomienky a pocit ľútosťi mu na eláne tiež nepridávali. „Už dlhší čas sme sa s Corneliom nevidali, Livy. Tak to preňho bolo lepšie. Nemohol som mu dať, čo potreboval. Čo by si bol zaslúžil. Chápal to. Mal ma rád, hoci sa zo mňa nestal človek, akého si predstavoval.“

Potichu sa zachichotala. „Stále si nevysvetlil, prečo si mu neprišiel na pohreb.“

Láska. Úcta. Lútosť. Úľava. „Už nebol na tomto svete,“ pripomenul. „Aký by to malo zmysel? Nechajme to tak, Livy. Prosím ňu. Teraz som tu.“

Olivia zdvihla bradu. Poznal ten bojovný pohľad. Veľmi dobre. A dôverne. Jemne zvlnené vlasy na jej hlave pripomínali cukrovú vatu. Celé hodiny, ba dni sa nimi dokázal prehŕňať. Mala tvár stareny, ale črty neopustil pôvab, aký poznal od jej mladosti.

„Som rád, že ňu zase vidím, Livy.“

„Aj ja ňu rada zase vidím.“ Úsmev mierne roztopil jej ľadový pohľad. „Tak o čo ide? Prečo si tu?“

„Už mám smrť na jazyku,“ hlesol. „Srdce a pľúca mi postupne odchádzajú. Z pečene a obličiek mi ostali trosky. Jedného dňa mi niečo úplne zlyhá. Spísal som už aj inštrukcie, aby ma neresuscitovali. Nebudem tu dlho.“

„Ako dlho?“

„Mesiac? Rok? Dlhšie nie.“

„Človek nikdy nevie,“ namietla Olivia. „Keď som sem prišla, tiež mi nedávali veľa času. A už som tu šesť rokov.“

„Ty si sa až tak nespúšťala ako ja.“ Alfonse sa opatrne nadýchol. Pomaly. Z námahy, ktorú vynakladal pri rozprávaní, sa mu krútila hlava. „Vypomstilo sa mi, že som celý život fajčil cigarety, pil bourbon a občas sa dal na krivé chodníčky.“

„Užíval si si predsa život, Alfie. Zmenil by si niečo? Naozaj by si na tom niečo zmenil?“

Či by niečo urobil inak? Alfonse zavrtel hlavou. „Nie. Veru nie. Svojho času sme predsa udávali tón. Snívali sme vo veľkom štýle.“

Olivia prikývla. „Dnes je svet celkom odlišný.“

„Niečo podobné si zrejme vraveli aj tí, od ktorých sme ho kedysi dávno preberali.“ V hrudi ho slabunko, kradmo zbolelo. Alfonse tíšil bolesť pritlačením ruky na srdce. „Odpusť, rýchlo sa unavím. Musím si odpočinúť.“

„Tak si odpočíň,“ potľapkala ho po kolene. „Ostanem tu sedieť a čítať.“

„Nemusíš robiť starcovi spoločnosť.“

„Nie, nemusím. Preto by si mal byť za moju ponuku vďačný. Nerob zo seba martýra. Nehodí sa to.“

„Márnomyseľnosť mi bráni, aby som ti protirečil.“

„Ani to nie je v твоjich silách,“ zaškerila sa. „Mám čítať nahlas?“

„Bol by som rád.“

„Čo budeme čítať?“

„Vyber. Niečo nové. Čo som ešte nečítal. Ani nenapísal.“ Olivia sa pomaly presunula k rozsiahlej knižnici. Sám už